

tingelser, der maa opfyldes; der er Noget, som selve Statens Begreb fordrer, og som ikke kan sættes tilside, selv om det koster noget Mere eller Mindre. — Det ærede Medlem paastod jo ikke, at vi vare for fattige, havde for faa Midler til at give disse 8 eller 9 Kr. pr. Individ. Det vilde have været et Angrebspunkt, hvorpaa han skulde være kommet ind; men det ærede Medlem veed ligesaavel som alle Andre, at det ialtsald indtil videre ikke er Svindstot, hvoraf Statskassen lider, og at vi i det Hele meget vel kunne bære de Byrder, vi bør paalægge os for vort Forsvar. Desuden kunde det ærede Medlem, da han nu engang er kommen ind paa at tale Egoismens Sag, jo have tilføjet, at det ikke var tilstrækkeligt, at man gav faa og saa mange Kroner pr. Individ, men man maatte ogsaa give adskillige personlige Offre. Jeg haaber ogsaa, at man er beredvillig til større personlige Offre, end man hidtil har givet til vort Forsvar, baade med Hensyn til Indkaldelsestiden og med Hensyn til Tjenestetiden. Det Argument, som det ærede Medlem hentede fra andre Hovedstøtter, skal jeg lade ligge; det er fyldestgjørende imødegaaet af den meget ærede Minister. Derimod maa jeg gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til det Blod, som det ærede Medlem mente, var saa farligt, naar det vædede vore Landsdele, nemlig Fjendens Blod. Det ærede Medlem mente, at det vilde have stor Betydning for en Fjende, at han kunde sige, at en Landsdel var vædet med hans Blod. Det er selvfølgelig kun en Talemaade, som man benytter, naar man har Brug derfor, og ikke Andet, og det viste det ærede Medlem selv, naar han mente, at vi nok kunde forsvare os ved Torpedobaade. Mener det ærede Medlem, at, naar Fjendens Blod flyder i vore Bænde, vilde han ikke tage Notits deraf, ikke ligesaa godt paaberaabe sig, at disse danske Sunde og Bænde ere vædede med hans Blod, og sige: Jeg maa have disse Kystfæstninger, for at kunne beherske de Sunde og Bænde, der ere farvede af mit Blod. Nei, det er ikke et Argument, haaber jeg, der vil have nogen Vægt i denne Sag. Det ærede Medlem mente, at det vilde være meget ængsteligt for Rusland at kaste en Hærstyrke f. Ex. af 50,000 Mand ind i Landet, naar Kjøbenhavn ikke var befæstet fra alle Sider; men han mente, at vi kunde tage det med Lethed. Vi kunde nok komme ud over, hvad Rusland ikke kunde komme ud over. Det ærede Medlem mente ogsaa, at man ikke maatte indrette sig paa at forsvare sig mod en Stormagt. Ja, man indretter sig paa at forsvare sig mod den, der angriber En. Det er det, man maa indrette sig paa ved et Lands Forsvar. Er det en Stormagt, kan det være ubeldigt, er det en lille Magt, er det lykkeligere.

Svovrigt ere de store Magter ikke altid saa store, som Fantasierne forestiller sig dem, naar de ere fjernede fra deres eget store Rige. — Et femte Argument, som det ærede Medlem fremsførte, var det, jeg bedst kan betegne ved at falde det det peymanste Argument, det er det, ikke at irritere Fjenden. Det lader jeg iøvrigt ligge, det behøver ikke at imødegaaes. Det, som det egentlig kommer mig an paa at vise her, er, at saavel de Argumenter, jeg har anført af det ærede Medlem, som hans øvrige Præmisses, føre til den Konklusion, som er nævnt af den meget ærede Minister, de føre uimodsigelig til Afvæbning, og det glæder mig meget, at netop den høitævede Minister er kommen til det samme Resultat, at han med sin funde Smandsnatur har set det, som ogsaa jeg synes maa ligge aabent for Alle. — Hvad vil det sige at afvæbne? Det vil jeg bede de Herrer, som synes at være i Afvæbningseggen, om at lægge sig paa Sinde. Hvad vil det sige: at afvæbne? Det vil sige, at man opgiver at være en Stat, en Nation, et Folk, at man bliver en Flok; det er det, man bliver, en Flok, og ikke noget Folk, saafnart man afvæbner. Naar man afvæbner, slaar man tillige en Streg over sin Fortid, over sin Historie, over sine Minder. I Begyndelsen stammer man sig ved at erindre, men naar Mærene ere gaaede, naar et Aarhundrede er forbi, er Flokken kommen saa vidt, at den ikke længer kan erindre. De ærede Herrer synes at tro paa en Mulighed for, at man kunde leve i en evig Fred. Jeg veed vel, at der er hæderlige, fædrelandsfærlige Mænd, de saakaldte Fredsvenner, hvis Ideal det er, at Nationerne skulle leve i evig Fred; men de Herrer synes at glemme de Hovedbetingelser, som Fredsvenerne stille for Muligheden af at opnaa deres Ideal. Hvad er det, som Fredsvenerne altid stille som den første Betingelse for, at Folkene skulle leve i denne lykkelige Tilstand? Det er en kraftig, en livsfrodig Tro hos Folkene. Det er Fredsvenernes Mening, at naar Nationerne hyste sig i Vresfyngt for et Forsyn, er der en Mulighed for, at de kunne leve i Fredens lykkelige Dage. Men jeg antager ikke, at Nogen for Alvor kunde sige, at vi netop leve i Troens Tid. Vi leve i en ganske anden Tidssalder, hvor man maa se med ganske andre Øine paa, hvad der foregaar. Vi maa huske paa, at vi allerede ere langt inde i Realismens Periode; men lad os saa ogsaa se os om med Realismens Øine. Lad os lægge Mærke til, at baade Fiske og Vandet og Dyrene paa Landet og Træer og Planter — Alt kæmper mod hinanden, ja selv Stjernerne splintre hinanden, naar de træde ind i hinandens Baner. Kamp maa der til; Mennekeheden kan, saaledes som den nu engang er, under den Udvikling, den staa